

paa ingen Maade; man siger det nok, det er en Ytring, man hører meget almindelig mellem Folk, at den Gang tog man ikke Andet, end hvad der var bevilget af begge Thingene, men det gjorde man rigtigt nok. Det kan dog ikke være glemt, at man her i dette Thing havde nægtet Tilskudet til det kongelige Theater, og det blev sandelig taget efter den foreløbige Finantslov af 1877. (Udfordelse.) Det ærede Medlem huffer feil, det blev nægtet, og dette er derfor ikke nogen Indvending, der har nogen Betydning. Men under alle Omstændigheder er Hovedsagen denne: Naar en Finantslov ikke er kommen i Stand, er der i det Hele taget slet ikke bevilget Noget, hverken af det ene eller det andet Thing, og den Opfattelse, at de Bevillinger, der maatte være vedtagne i Øbet af Behandlingen, men som ikke ere naaede frem til at blive aktuel Lov, fordi der ingen Finantslov kommer i Stand, skulde have nogen Betydning, det er Noget, som netop dette Things Flertal aldrig har villet anerkjende; det har tværtimod altid gjort gjældende, at naar Finantsloven ikke kom i Stand, var der Intet bevilget, og dette er navnlig blevet gjort meget stærkt gjældende fra dette Things Flertals Side ved Behandlingen af Statsrevisionens Betænkning over Statsregnskabet for Finantsaaret 1881—82. Det blev tidlig og silbig hævdet fra Statsrevisionens Side, og den fik deri Medhold fra Thingets Flertals Side, at Bevillinger kunde der ikke være Tale om, naar der ingen Finantslov var kommen i Stand. Altsaa denne Betragtning fra det ærede Medlems Side tror jeg heller ikke indeholder nogen alvorlig Begrundelse af hans Standpunkt. Hvad endelig den sidste Indvending angaar, som det ærede Medlem fremkom med, forekommer det mig egentlig heller ikke, at den kan indeholde nogen tilstrækkelig Begrundelse for ham til at nægte eller forkaste Lovforslaget. Thi for det Første kan man sige, at sent er altid bedre end aldrig, og dersom det ærede Medlem staar paa det Standpunkt, at Lovforslaget ikke i og for sig indeholder noget Grundlovsbrud, synes jeg ikke, at det af den Grund alene, at det fremkommer saa sent, vilde være konsekvent fra det ærede Medlems Side at stemme imod det. For Resten er det jo bekjendt nok, hvilke Grunde der have bevirket, at det først er kommet for nu, og det er ogsaa bestemt nok, at det havde staaet i Thingets Magt at faae det behandlet meget tidligere. Lovforslaget laa her flere Dage i Oktober, hvor man meget godt kunde have taget det til Behandling og expederet det, hvis man havde villet gjøre det. Naar Regjeringen

ved Rigsdagens Sammentræden i December ikke forelagde det, er det gjentagne Gange af Conseilspræsidenten bemærket, at dette skuldes den Mulighed, at man kunde enes om en Forandring i Grundloven, der kunde gjøre en Finantslovs Tilveiebringelse sandsynlig, og det, at man ikke vilde virke forstyrrende paa disse Forhandlinger, var det, som bevirkede, at man ikke bragte Lovforslaget frem. Vige saa snart som Forhandlingen herom var endt, blev Forslaget ogsaa brugt frem, og dermed er der, saa synes det mig, givet en Forklaring herover, som maa være tilstrækkelig for det ærede Medlem. Derimod staar Sagen jo anderledes for dem, der mene, at den foreløbige Lov overhovedet er stridende mod Grundloven, men til dem vil jeg sige, at naar det Tilfælde indtræder, at Thingene ikke ved det nye Finantsaars Begrundelse ere enige om en Finantslov og heller ikke ere enige om en midlertidig Bevillingslov, er det Noget, som Regjeringen virkelig ikke bærer Ansvar for. Det er Rigsdagen selv, der bærer Ansvar derfor, og saa veed jeg ikke, hvad andet Middel der skulde være. Jeg siger, at Rigsdagen bærer Ansvar derfor og ikke Regjeringen. Dersom Forholdet var det, at der forelaa en af Rigsdagen vedtagen Finantslov eller en af Rigsdagen vedtagen midlertidig Bevillingslov, som Regjeringen vægrede sig ved at forelægge til Hans Majestæt Kongens Sanction, ja saa kunde man sige, at det er Regjeringen, der tager Ansvar paa sig for den Tilstand, der saa indtræder, men naar Rigsdagens Afdelinger ikke have kunnet enes inden Finantsaarets Udlob, hverken om det One eller det Andet, er det Rigsdagens eget Ansvar og ikke Regjeringens, og saa bliver Spørgsmaalet: Hvad er der under denne Situation for Regjeringen at gjøre? Og der ser jeg ikke, at der gives nogen anden Vej end den at give en foreløbig Bevillingslov eller ved foreløbig Lov en anden lignende Hjemmel for Stats-husholdningens Førelse. Vil man ikke antage, at Grundloven tilstedes dette, saa maa man vedkjende sig den Konsekvens, at Forsatningen er sprængt ved det blotte Faktum, at man staar den 1ste April uden at have en Finantslov eller en midlertidig Bevillingslov, og den Konsekvens antager jeg ikke, at de Herrer ville vedkjende sig; det modbevise de i Gjærningen ved at sidde her, og vi have jo sidet her og diskuteret i lange Tider siden 1ste April. Vil man ikke have denne Konsekvens, ser jeg ikke, at der er nogen anden Vej at gaa end at give en foreløbig Lov som Hjemmel for Stats-husholdningens Førelse, og det er altsaa ikke Regjeringen, der i dette Tilfælde gjør sig